

АЛКІЛІНДОЛОХІНОКСАЛІНИ ЯК БІОІЗОСТЕРИ АМІНОАЛКІЛІНДОЛОХІНОКСАЛІНІВ

Чорна О.Г.

Науковий керівник – доц. каф. «Фармацевтичної хімії», канд. хім. наук

Ляхов С.А.

Інфекційні захворювання посідають одне з перших місць серед основних проблем людства як внаслідок суттєвої загрози для життя багатьох мільйонів людей під час епідемій та пандемій, так і внаслідок значних економічних збитків.

Найперспективнішим класом противірусних агентів сьогодні є індуктори ендогенного інтерферону, особливе місце серед яких посідають аміксин та циклоферон.

Результатом робіт останньої декади минулого сторіччя було сформульовано гіпотезу про провідну роль інтеркаляції планарних поліциклічних систем в дволанцюгові нуклеотиди. Виходячи з цієї гіпотези було синтезовано багато представників різних класів карбо- та гетероциклічних систем. Одними з найбільш цікавих виявились аміноетиліндолохіноксаліни. Крім того, було встановлено, що віддалення термінальної аміногрупи від гетероциклічного ядра призводить до збільшення гострої токсичності в низці етил-пропіл-бутил-похідних. Залишилось неясним, чим саме обумовлені ці закономірності та збережуться вони чи ні при подальшому подовженні поліметиленового ланцюга. Отримані результати вказують на перспективність продовження досліджень у цьому напрямку.

У зв'язку з усім вищезазначеним, метою роботи став синтез низки 6 алкіл-6Н-індоло-[2,3b]хіноксалінів з різною будовою ланцюга та термінальної аміногрупи та вивчення властивостей синтезованих сполук.